

Overweging bij I Korintiërs 13

Zondag 17 november 2024

Ds. Dick Sniijders

Gemeente van Jezus Christus,

Vorige week hebben we gesproken over de gaven van de Geest.

De conclusie was dat de gaven van de Geest die gaven zijn die de vruchten van de Geest voortbrengen.

De vruchten van de Geest zijn liefde, vreugde, vrede, geduld, vriendelijkheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid, zelfbeheersing.

Dat lezen we in Galaten 5.

Je kunt dus zeggen dat alles wat liefde deelt, vreugde, vrede, vriendelijkheid, goedheid, enzovoorts, dat dat gaven van de Geest zijn, ook timmeren, ook schoffelen, ook *samen* koffiedrinken en koekjes eten.

Dat *samen* noemde ik er toen niet bij, maar dat bedoelde ik wel.

Vandaag horen we dat liefde niet alleen een vrucht van de Geest is die uit de gaven voortkomt, maar dat liefde in zichzelf een gave is.

Wat is er aan de hand?

De apostel Paulus maakte zich een beetje boos over de heibel die er in de gemeente van Korinte was over de rangschikking van de gaven die ze hadden:

ieder vond zijn eigen gave het belangrijkste.

Paulus zegt dan dat alle gaven even belangrijk zijn, omdat ze allemaal nodig zijn tot opbouw van de gemeente.

En nu hebben we dan het vervolg gelezen.

Er zit echter één vers tussen dat we vorige week niet gelezen hebben en ook vandaag niet.

Na zijn betoog over het belang van het geheel, de gemeente als delen die met elkaar een lichaam vormen, schrijft hij:

‘Richt u op de hoogste gaven. Maar eerst wijs ik u een weg die nog voortreffelijker is.’

Het klinkt wat tegenstrijdig dat hij nu toch schrijft, dat we ons op de hoogste gaven moeten richten.

Want er is geen hoger of lager.

Toch schrijft hij dit en ik versta dit zo, dat we ernaar moeten streven om hetgeen dat we kunnen, om de gave die we hebben, zo goed mogelijk te gebruiken..

Dan draagt ons leven maximaal vrucht voor onszelf en onze omgeving.

‘Maar’, schrijft de apostel dan, ‘eerst wijs ik u een weg die nog voortreffelijker is’.

De meest voortreffelijke weg is een weg die boven alles uitsteekt.

Dat is een weg die ons leidt tot God.

En dan ontvouwt de apostel zijn gedachten over liefde.

Jezus heeft gezegd: “Als jullie geloof hebben als een mosterdzaadje, dan zeg je tegen die berg: ‘Verplaats je van hier naar daar!’ en dan zal hij zich verplaatsen. Niets zal voor jullie onmogelijk zijn.” (Matteüs 17: 20)

Maar nu benadrukt Paulus dat zelfs het meest krachtige geloof zonder liefde niets betekent.

“Al had ik het geloof dat bergen kan verplaatsen - had ik de liefde niet, ik zou niets zijn.”

In die gedachte belijdt Paulus zijn geloof in God.

Zo is het wezen van God.

Zó is God voor ons.

En als wij geschapen zijn om zijn beeld te weerspiegelen, is dit de weg die ons omhoogvoert.

Dit is de basis van ons bestaan en van ons leven met elkaar.
Deze liefde is niet zomaar een gevoel dat komt of gaat.
Het is ook wat anders dan samen hand in hand op de bank zitten.
Het is werk; het vraagt inspanning, bezinning op wie ik ben, op wie jij bent, wie wij samen zijn.

Hoe komt Paulus er op om God zo te belijden?
Dat leest hij af uit het leven van Jezus Christus.
Jezus heeft ons in zijn levensweg God laten zien en ervaren.
Daarom noemen we Jezus ook zelf 'God'.
Hij was echt het beeld van God en liet ons de betekenis van het leven zien.
Voorbij regels en teksten keek hij de mensen aan die hij ontmoette.
Zelfs toen Hij stierf, zocht hij zichzelf niet.
En we belijden dat nadat hij was gestorven God hem opwekte uit de dood.
Hij steeg op naar de hemel en zit aan de rechterhand van de Vader.
Zijn leven van liefde is de meest voortreffelijke weg, de weg omhoog waarover Paulus spreekt.

Liefde is eeuwig.
Al die andere gaven – profeteren, spreken in klanktaal, overdragen van kennis – zullen verdwijnen.
Zoals iets van vroeger, van toen we nog klein waren en onwetend, waar we overheen groeien.
Het aardse bestaan is raadselachtig, we zoeken naar wat wezenlijk is.
We zien uit, we geloven, we hopen.
Geloven verandert in weten.
Hopen verandert in beleven.
Maar liefde blijft altijd en overal hetzelfde.
Daarvan mag ons samenzijn een teken zijn.
Ook straks als we in de kring staan en brood en wijn delen.
Een klein stukje brood, een klein slokje wijn, als teken van meer, van alles, van de weg omhoog.
- Amen.